

τε δραχμὰς τὴν ἡμέραν! Ἐὰν ἀρκῶνται εἰς μόνην μιᾶς ἢ καὶ δύο δραχμῶν τὴν δαπάνην, θέλουσιν ἔχει μικρὸν θησαυρὸν ὅταν ἀποφασίσωσι νὰ νυμφευθῶσιν.

Ἰδοὺ ὅποιον καρπὸν φέρει ἡ οἰκονομία. Ἐὰν λοιπὸν σὲ συμβουλεύσῃ τις, φίλε χειρῶναξ, νὰ μὴ δαπανᾷς εἰς περιττὰ μῆτε μίαν πεντάραν, πρόσσεξε μὴ γελάσῃς· ἐξ ἐναντίας, ἔχε κατὰ νοῦν ὅτι ἡ μικρὰ αὕτη οἰκονομία ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σοὶ προετοιμάσῃ μικρὰν περιουσίαν. Μωρὸν εἶναι νὰ φθονῇς τὸν πλουτὸν τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἐπιθυμῇς νὰ γίνῃς ὡς αὐτοί. Ὁ ἐπιμελὴς καὶ οἰκονόμος χειρῶναξ οὔτε νὰ ἐπιθυμῇσῃ οὔτε νὰ φθονήσῃ ἔχει ἀνάγκην, εἰς δαπάναν καθ' ἑκάστην ὀλιγώτερα τῶν ὅσα κερδαίνει. Δὲν εἶναι χρεῖα, φίλε μου, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Καλλιφορνίαν· Καλλιφορνία εἶναι ὁ κόπος καὶ ἡ οἰκονομία σου.

Ἐνόησας βεβαίως, φίλε χειρῶναξ, τὴν ἀλήθειαν τῶν λεχθέντων· τόσον ὅμως σπουδαία καὶ τόσον ἀναπόφευκτος εἶναι εἰς τὴν εὐτυχίαν σου, ὥστε θὰ προσπαθῇσῃ νὰ ἐγχαράξῃ αὐτὴν βαθύτερον εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ διὰ ψηλαφητῶν παραδειγμάτων. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ ἀνέγνων τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ διηγηθῶ· εἶναι ὅμως τοιαύτη, ὥστε θὰ σὲ πείσῃ, ἐλπίζω, διὰ παντὸς περὶ τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως τῆς οἰκονομίας.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΑΛΚΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ.

Ἐπὶ πολλὸν χρόνον μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας αἱ Ἀθηναὶ διετέλουν ἐστία φώτων, πολιτισμοῦ καὶ σοφίας. Θεοδώριχος ὁ Ὀστρογότθος προεστάτευσεν τὰς σχολὰς, ἃς ἡ βαρβαρότης προσεπάθει νὰ καταστρέψῃ, καὶ ἐχορήγει τὰς συντάξεις τῶν λογίων ἀνδρῶν, τὰς ὁποίας αἰσχροκερδεῖς διοικηταὶ εἶχον σφετερισθῇ.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, συνεμαθήτευον ὁ Ἀλκανδρος καὶ ὁ Σεπτίμιος, ὁ μὲν εὐφροέστατος μεταξὺ πάντων τῶν τοῦ Λυκαίου, ὁ δὲ εὐγλωττότατος ῥήτωρ ἐν τῷ ἀκαδημαϊκῷ ἁλσει. Ὁ ἀμοιβαιὸς δὲ θαυμασμὸς αὐτῶν εὐθὺς παρήγαγε καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους οἰκειότητα. Αἱ τύχαι τῶν ἥσαν σχεδὸν παραπλήσιαι, ἅτε ὄντων πολιτῶν τῶν ἐνδοξοτέρων πόλεων τοῦ κόσμου, τοῦ μὲν Ἀλκάνδρου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ δὲ Σεπτιμίου τῆς Ῥώμης.

Ἐν τοιαύτῃ ἀρμονίᾳ συνέζων ἀμφοτέρω ἐπὶ τινα χρόνον, ὁπότε ὁ Ἀλκανδρος, διελθὼν τὸ πρῶτον μέρος τῆς νεότητός του ἐν φιλοσοφικῇ ἀκηδίᾳ, ἀπερᾶ-

κόσμον, ἐρασθεὶς, ὡς ἐν προοιμίῳ, τῆς Ὑπατίας, νεάνιδος ἐξόχου ὠραιότητος. Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων ὠρίσθη, συνεπληρώθησαν αἱ πρὸς τοῦτο τελεταί, καὶ ἤδη οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο τῇ Ὑπατίᾳ, ἢ νὰ εἰσέλθῃ ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ νυμφίου.

Ἀλλ' ὁ Ἀλκανδρος, ὅπως συμπληρώσῃ τὴν ἀγαλλίασιν ταύτην, ἐνόμισεν δεῖον νὰ ποιήτῃ μέτοχον αὐτῆς τὸν φίλον αὐτοῦ Σεπτίμιον· διὸ κητώρθωσε νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Ὑπατίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σπουδαίου, μετὰ τῆς χαρᾶς ἀνδρὸς, ἀνευρίσκοντος ἴσπην εὐδαιμονίαν ἐν τῇ φιλίᾳ καὶ ἐν τῷ ἔρωτι. Ἀλλ' ἡ συνέντευξις αὕτη ἐγένετο ἐλεθρία εἰς τὴν μέλλουσιν εἰρήνην ἀμφοτέρων, διότι, ἅμα ἰδὼν τὴν νέαν, ὁ Σεπτίμιος ἐτρώθη ὑπ' ἀκουσίῳ πάθους· καὶ τοὶ δὲ κατέβλεπε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως περιστείλῃ τὰς ἀσυνέτους καὶ ἀδίκους ἐπιθυμίας του, ἡ ταρχὴ τοῦ νοός του κατέστη ἐν βραχεὶ τοσοῦτον βικία, ὥστε ἐπήνεγκε πυρετὸν, τὸν ὅποιον ἐκήρυξαν οἱ ἱατροὶ ἀνίατον.

Διαρκούσης τῆς ἀσθενείας, ὁ Ἀλκανδρος ἐθεοῶπευσεν αὐτὸν μετὰ πλείστης φιλοστοργίας ἀγωνίας. Εἶχε δὲ καὶ τὴν σύζυγόν του ὅπως συμβοηθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἐρασμίας ταύτας ὑπηρεσίας τῆς φιλίας. Ἀλλ' οἱ ὀξύνες ἱατροὶ ἀμέσως ἐνόησαν ὅτι αἰτία τῆς ἀσθενείας τοῦ πάσχοντος ἦν ὁ ἔρως. Ὁ δὲ Ἀλκανδρος, μαθὼν τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἀπέσπασεν τὴν ἐξομολόγησιν ἀπὸ τοῦ θνήσκοντος ἐραστοῦ.

Ἦθελον ἐπὶ πολὺ μηκύνει τὴν διήγησιν, εἰάν διέγραφον τὴν ἐν τῷ Ἀλκάνδρῳ γεννηθεῖσαν σύγκρουσιν μεταξὺ ἔρωτος καὶ φιλίας· ἀρκοῦμαι μόνον νὰ εἶπω, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, εἶχον φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἠθικῆς τελειότητος, ὥστε πᾶσα ἀρετὴ κατήντα εἰς ὑπερβολήν. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, ἐπιλήσμων γινόμενος ὁ Ἀλκανδρος τῆς ἐαυτοῦ εὐδαιμονίας, παρέδωκε τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ σύζυγον εἰς τὸν νέον Ῥωμαῖον. Ἐτελέσθησαν κατ' ἰδίαν οἱ γάμοι, καὶ ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη μεταβολὴ τῆς τύχης ἐπήνεγκεν ἀπροσδόκητον ἐπίσης ἀλλοίωσιν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ Σεπτιμίου.

Μετ' οὐ πολὺ οὗτος, ἀναλαβὼν ἐντελῶς, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς περικαλλοῦς συντρόφου του εἰς Ῥώμην, ὅπου, χάρις εἰς τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα, ἀνέβη μετ' ὀλίγα ἔτη εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, καὶ ἀνηγορεύθη Πραίτωρ τῆς πόλεως.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἀλκανδρος οὐ μόνον βαρέως ἔφερε τὴν στέρησιν τοῦ φίλου καὶ τῆς συζύγου, ἀλλὰ καὶ κατηγορία κατ' αὐτοῦ ὑπεκινήθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῆς Ὑπατίας, ἅτε ἀγενῶς παραδόντος τὴν σύζυγον ἑνεκα χρημάτων, ὡς ἐκρινολογεῖτο. Ἡ ἀθωότης του ἀπὸ τοῦ ἀποδιδόμενου αὐτῷ ἐγκλήματος, καὶ ἡ πρὸς ἀπολογία του ῥητορικὴ δεινότης οὐ-

θόλως ἰσχυσαν νὰ καταβάλωσι τὴν ἐπὶ ῥοίαν ἰσχυρὰς μερίδος. Κατεδικάσθη λοιπὸν εἰς μεγίστην χρηματικὴν ποινὴν καὶ, ἐπειδὴ ἠδυνάτει νὰ πληρώσῃ αὐτὴν μέχρι τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας, ἐδημεύθησαν τὰ ὑπάρχοντά του, ἐστερήθη τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐξετέθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπωλήθη εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα.

Ὁ Ἀλκωνδρος, μετὰ τινων ἄλλων συνεταίρων τὴν αὐτὴν τύχην ὑποστάντων, μετηνέχθη ὑπὸ τοῦ ἐκ Θράκης ἀγοραστοῦ εἰς ταύτην τὴν ἔρημον καὶ ἄγονον χώραν. Τὸ νέον αὐτοῦ ἔργον ἦν ἡ νομὴ τῶν προβάτων ὑπεροπτικοῦ δεσπότου, τροφὴν δὲ εἶχε τὸ ἐκ τῆς θήρας ἀβέβαιον προϊόν. Ἐκάστην πρωΐαν ἐξηγείρετο αἰσθιζόμενος πείναν καὶ κόπον, ἐκαστὴ δ' ὥρα συνετέλει εἰς ἐπαύξεισιν τῆς ἐλεεινότητός του. Μετὰ τινὰ ἔτη δουλείας, τυχὼν εὐκαιρίας, ἐδραπέτευσε, καὶ τὴν μὲν νύκτα ὁδοιπορῶν, τὴν δὲ ἡμέραν διαμένων ἐν ἄντροις, ἔφθασεν εἰς Ῥώμην. Συνέβη δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀλκωνδρου νὰ καθῆται ὁ Σεπτίμιος δικάζων ἐν τῷ Φόρῳ, ἐνθα ὁ ἡμέτερος ὁδοιπόρος ἐλθὼν προσεδόκα ταχεῖαν καὶ δημοσίαν ἀναγνώρισιν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου.

Διέμεινε δὲ ἐνταῦθα ὅλην τὴν ἡμέραν ἀτενίζων πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δικαστοῦ, καὶ ἀναμένων ἀναγνώρισιν παρ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τοσοῦτον εἶχεν ἀλλοιωθῆ ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ πολυχρονίων παθημάτων, ὥστε κατήντησεν ἀγνώριστος. Περὶ τὴν ἑσπέραν, πλησιάσας εἰς τὴν ἑδραν τοῦ Πραιτόρος, ἀπωθήθη ἀποτόμως ὑπὸ τῶν περισταμένων κλητῆρων. Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτός, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ καταφύγιον, ἀλλ' ἠπόρει ποῦ, διότι, ὄντα κάτισχον καὶ ῥακενδύτην, οὐδεὶς τῶν πολιτῶν ἠθέλε παράσχει ἄσυλον εἰς αὐτόν· ἐὰν δὲ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν δρόμον, ἐφοδεῖτο μὴ κινδυνεύσῃ· τέλος πάντων ἠναγκάσθη νὰ διαμείνῃ ἐντὸς ἐνὸς τῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως τάφων, τῶν συνήθων καταφυγίων τοῦ ἐγκλήματος, τῆς πενίας καὶ τῆς ἀπελπισίας. Κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ἀνεστραμμένης λάρνακος καὶ ἀποκοιμηθεὶς, ἐλησμόνησε πρὸς στιγμὴν τὰς κακουχίας του, καὶ εὗρεν ἐπὶ τῆς λιθίνης κλίνης του πλείονα ἄνθιν, ἣ ὅσων δύναται νὰ παράσχη ἡ μαλακὴ κλίνη πρὸς τὸν κακοῦργον.

Ἐνταῦθα δὲ αὐτοῦ διαμένοντος, περὶ τὸ μεσυνύκτιον, ἔρχονται δύο λησταί, ὁ ἕτερος τῶν ὁποίων, δυσχερεσθηθεὶς κατὰ τὴν διανομὴν τῆς λείας, ἐπλήγωσε δι' ἐγχειριδίου τὸν σύντροφόν του εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐγκαστέλιπεν αὐτὸν κυλιόμενον ἐντὸς τοῦ αἵματος. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ καταστάσει εὗρέθη οὗτος τὴν ἐπιούσαν ἄπνοιαν ἐν τῷ στομίῳ τοῦ θόλου. Γενομένης δὲ περαιτέρω ἐρεύνης, τρόμος διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ, διερευνηθέντος τοῦ ὑπογείου,

ὁ Ἀλκωνδρος συνελήφθη κατηγορούμενος ἐπὶ κλοπῇ καὶ φόνῳ. Ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἦτο ἰσχυροτάτη, καὶ ἡ ἀθλιότης τῆς ὀψείας του ἐνίσχυε τὰς κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας. Ἀλλ' εἶχε τοσοῦτον συνοικειωθῇ μετὰ τῆς δυστυχίας, ὥστε οὐδεμίαν πρόνοιαν ἐλάμβανε περὶ τῆς ζωῆς του. Ἐμίσει τὸν κόσμον, ὅπου μόνον ἀγνωμοσύνην, ψεῦδος καὶ σκληρότητα εὗρεν· ἀπεφάσισε λοιπὸν οὐδεμίαν ἀπολογίαν νὰ κάμῃ ὅτε μετηνέχθη δέσμιος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σεπτιμίου. Καὶ ἐπειδὴ αἱ μὲν κατ' αὐτοῦ μαρτυρίαι ἦσαν θετικαί, οὗτος δὲ οὐδὲν πρὸς ἀπολογίαν ἔλεγεν, ὁ δικαστὴς ἡτοιμάζετο νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν εἰς θάνατον· ἀλλὰ τότε ἡ προσηχὴ τοῦ πλήθους ἀπεσπάσθη ὑφ' ἑτέρου ἀντικειμένου· ὁ ἀληθὴς κλέπτης κατελήφθη πωλῶν τὴν λείαν του καὶ, κυριευθεὶς ὑπὸ πανικοῦ φόβου, ὡμολόγησε τὸ ἐγκλήμα του. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλον συνένοχον, ἐγνώσθη ἡ ἀθωότης τοῦ Ἀλκωνδρου, οὗ τινος οἱ ἀγέρωχοι τρόποι ἐνεποιοῦν θαυμασμόν εἰς τὸ περιστάμενον πλήθος· ἔτι ὁμοῦς μείζων ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις, ὅτε εἶδον τὸν δικαστὴν ἀναπηδήσαντα ἀπὸ τῆς ἑδρας καὶ περιπτουχθέντα τὸν ὑποτιθέμενον κατάδικον. Ὁ Σεπτίμιος, ἀναμνησθεὶς τοῦ πρώην αὐτοῦ φίλου καὶ εὐεργέτου, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του μετὰ δακρύων οἴκτου καὶ χάρας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἐπακόλουθα; Ὁ Ἀλκωνδρος ἀθωωθείς συνεμερίσθη τῆς φιλίας καὶ τῶν τιμῶν τῶν πρωτίστων πολιτῶν τῆς Ῥώμης. Ζήσας δὲ τὸ ἐπίλοιπον τῶν ἡμερῶν του ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ ἀνέσει, διέταξε νὰ ἐγχαράξωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου του, ὅτι οὐδεμία περίπτωσις εἶναι τοσοῦτον ἀπελπιστικὴ, ὥστε ἡ Πρόνοια νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

M. ΓΚΙΟΛΛΑΣ.

ΔΟΛΙΧΟΣ Ο ΠΟΡΦΥΡΟΧΡΟΣ.

DOLICUS PURPUREUS.

Class. Decandria Diadelphia.

Διάφορα εἶδη δολίχων ἀπαντῶνται ἐν Εὐρώπῃ, ἐξ ὧν πλεῖστα χρησιμεύουσιν εἰς λίπανσιν τῆς γῆς· ὁ δὲ ἀνωτέρω φέρεται αὐτομάτως ἐν Ἰαπωνίᾳ· φέρει δὲ καυλὸν ἡμίσεως σχεδὸν πήχεως ὑψηλόν, ὑπὸ ὑπερύθρου χνοῦ κεκαλυμμένον, καὶ παράγει ἄνθη πορφυρᾶ, ἐξ ὧν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβεν. Ὁ σπόρος αὐτοῦ χρησιμεύει ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ Κίνᾳ πρὸς κατασκευὴν ἀρίστου τυροῦ, μηδὲν ὡς διακρινομένου τῶν ἐκ γάλακτος κατασκευαζομένων τῆς Εὐρώπης τυρῶν.